

David Návára

WAVESBURY

INDIÁNSKÉ
VÁNOCE

David Návara

WAVESBURY

**INDIÁNSKÉ
VÁNOCE**

JONATHAN LIVINGSTON

Indiánské Vánoce

1. 12. 1757

„Omlouvám se, mylorde, ale opravy zaberou alespoň dva měsíce, navíc nám nepřeje počasí,“ informoval mě kapitán Flodden a svou jedinou rukou si pohrával s jílcem námořnické šavle.

Měl na tváři svůj obvyklý ledově klidný výraz, ale věděl jsem, jak je mu trapné, že nás musí zklamat. Bylo však obtížné mu něco vyčítat. Během naší výpravy v údolí řeky Hudson se mu podařilo zajmout tři francouzské korzáry včetně velké válečné fregaty. Bohužel při jejím pronásledování se Fury otřela o skaliska nedaleko Bostonu. Loď nebyla ohrožena, ale chápal jsem, že Fury teď není ve stavu, aby se mohla bezpečně plavit severním Atlantikem, navíc v zimě. Ohromná hromada získaného zboží, peněz a kořistné za tři zajatá plavidla mnohonásobně převýšily jakékoliv náklady na opravy, ale o cestě domů vlastní lodí jsem si mohl nechat jen zdát.

„Měl bych ale možné řešení, mylorde,“ pokračoval kapitán, „můj známý, kapitán Kellog, vlastní rychlý indiaman a popluje skoro prázdný do Bristolu, kde na něj čeká náklad. Nějaké peníze navíc by se mu hodily. S dobrým větrem byste mohl být na Vánoce doma. Vyplouvá totiž už zítra.“

Než jsem stačil odpovědět, otevřely se dveře a dovnitř vešla Elizabeth s Jessikou Harlowovou v patách. Obě měly tváře červené od mrazivého vzduchu a oběma zářily oči nadšením, protože se právě vrátily z nákupů. Elizabeth si užívala civilizaci po týdnech strávených v divočině nebo primitivních osadách na hranicích a pro Jessiku byl Boston zcela novým světem. Všiml jsem si, že Elizabethina nová komorná značně vylepšila svůj šatník. Za mé peníze, jak jsem předpokládal.

„Kapitán Flodden má nápad, jak bychom mohli být na Vánoce doma,“ oznámil jsem jim.

„Byly jsme se podívat v přístavu,“ řekla Elizabeth pochybovačně, „Fury právě pokládali na bok.“

„Museli bychom plout jinou lodí,“ oznámil jsem jí, „nebylo by to tak pohodlné jako na Fury, ale mohli bychom vyplout již zítra.“

„Severka je velká loď, dobře zařízená i pro pasažéry,“ namítl Flodden, „myslím, že plavba může být v některých aspektech i pohodlnější než na válečné lodi, jako je Fury.“

„Já tedy určitě souhlasím,“ řekla Elizabeth.

„Tvé přání je mi rozkazem,“ usmál jsem se.

Stáli jsme s Elizabeth v přístavu zachumlaní v zimních pláštích a pozorovali nakládání zásob na Severku. Loď vy-
padala dobře. Štíhlý trojstěžník s dvaadvaceti děly, stavěný
pro rychlost i pro náklad, měl v sobě nepopiratelnou ele-
ganci.

Jeho kapitán ve mně už ale tolik důvěry nevzbuzoval. Thomasi Kellogovi táhlo na šedesát a byl z něho cítit rum. Mluvil sice rozumně, ale stejně jsem z něj neměl dobrý pocit. Ale nemohli jsme si moc vybírat a Flodden ho doporučoval. Severka opravdu měla plout nevytížena a Kellog byl rád, že bude mít alespoň nějaké pasažéry. Rozhodl jsem se vzít jako doprovod četu poručíka Ferrela, respektive Ferrelové, mimo jiné i proto, že si zasloužili trochu odpočinku. A těch několik vojáků, kteří doplnili stav po utrpených ztrátách, se prostě svezlo s nimi. Novopečený desátník Lindsay navíc mohl během plavby plánovat svatbu s Jessikou, jak mě Elizabeth nezapomněla upozornit.

Chladný vzduch nás ale za chvíli zahnal do úkrytu našeho pronajatého domu.

Bylo poledne dalšího dne, když jsme opustili bostonský přístav. Byl jsem zrovna sám na horní nástavbě Severky a zamýšleně sledoval šedivé vlny. Počasí nám zatím přálo, vál stabilní severní vítr a loď rychle polykala míle nekonečného oceánu. Bylo pro mne příjemné pro jednou se zase o nic nestarat a nechat rozhodování na ostatních.

Bohužel se ukázalo, že jsem kapitána odhadl dobře. Byl to opilec a většinu času trávil ve své kajutě ve společnosti láhve rumu. Naštěstí kormidelník a první důstojník v jedné osobě Mark Shelton byl schopný člověk, celkem dobře zvládl řídit Severku sám a ještě velet zbylým dvaceti mužům posádky. Šel jsem si s ním zrovna promluvit, když se ozval hlas námořníka, který hlídkoval ve strážním koši.

„Lod' na obzoru! Severoseverovýchod!“

Přiložil jsem dalekohled k oku, ale z paluby loď ještě nebyla vidět. Doufal jsem, že je to britská loď, ale na sever od nás ležela také francouzská námořní základna Louisbourg.

„Další plachta! Dvě lodě na obzoru!“ hlásila hlídka.

Došel jsem zatím ke kormidelníkovi.

„Buďte klidný, mylorde,“ řekl mi Shelton a upravil asi o čárku kurz, „to budou naši. Hlídkové fregaty.“

Přesto jsem dál sledoval dalekohledem obzor. Asi za půl hodiny se lodě objevily, ale zatím se dalo rozeznat jen, že jsou to dva plnoplachtové trojstěžníky. Pluly blízko sebe a opravdu to vypadalo na válečné fregaty. Jak jsem lodě pozoroval, viděl jsem, jak postupně vytahují i veškeré pomocné plachty. Evidentně toužily se s námi setkat. Konečně se daly rozeznat velké válečné vlajky vlající na zádích obou lodí.

Byly bílé a hrdě nesly bourbonské lilie.

„Jsou to Francouzi!“ ozvalo se ve stejnou chvíli ze strážního koše.

„Same, skoč pro kapitána,“ houkl Shelton na jednoho námořníka.

V tu chvíli jsem si všiml Jane Ferrelové, která se ve svém převleku zřejmě také vyšla nadýchat trochu čerstvého vzduchu.

„Poručíku,“ zavolal jsem na ni, „připravte své muže k boji.“

Sám jsem se vydal říct Elizabeth o hrozícím nebezpečí.

Našel jsem ji v kajutě. Rozhodla se pro nelehký úkol – naučit Jessiku Harlowovou číst a psát. Zrovna jí něco ukazovala ve slabikáři, když jsem vešel dovnitř.

„Nemám dobré zprávy,“ řekl jsem jim, „pronásledují nás dvě francouzské fregaty.“

„Dojde k boji?“ zeptala se Elizabeth vcelku klidně.

„Tohle není Fury,“ odvětil jsem, „jestli nás chytí, nemáme šanci. Ale Severka je rychlá loď a máme solidní náskok. Zůstaňte zatím v kajutě, prosím.“

„Myslíš, že je to tu bezpečnější?“ zeptala se mě pochybovačně.

Věděl jsem, že kdyby došlo k boji, jediné relativně bezpečné místo bude v podpalubí pod čarou ponoru.

„Myslím,“ zalhal jsem, „dám vám vědět, kdyby něco hrozilo.“

Vyšel jsem opět na palubu. Jane u hlavního stěžně kontrolovala své vojáky. Vypadali celkem odhodlaně, ale totéž se nedalo říct o kapitánovi Kellogovi. Vrávoravě došel k zábradlí, opřel se o úvazník a s námahou se snažil zaměřit dalekohled na nepřátelské loď. Pohledem pak zkontroloval plachty, ale zřejmě usoudil, že kormidelník Shelton už pro rychlost udělal vše potřebné.

„Srovnejte hlavní královskou plachtu, pane Crosby,“ zařval, aby ukázal, že něco podniká pro naši záchranu.

Všechny plachty byly napnuté a v pořádku, takže námořníci zbytečný rozkaz ignorovali.

„Zmizíme jim jako vítr, lorde Wavesbury,“ ujistil mne, „Severka je nejrychlejší obchodní loď v Atlantiku!“

Bylo to trochu přehnané prohlášení, ale opravdu to vypadalo, že francouzské lodě na levoboku necháme za sebou. Zdálo se, že prázdná Severka je přece jen rychlejší než fregaty obtížené děly a spoustou válečné výstroje. Francouzští kapitáni si to zřejmě také uvědomovali, protože dali pálit ze stíhacích děl. Na zádi Severky stály dvě devítiliberky a fregaty se pomalu dostávaly do jejich palebného úhlu.

„Nevrátíme jim to, kapitáne?“ navrhl jsem Kellogovi, když zaduněly první dělové výstřely a koule za námi zvedly gejzíry vody.

Ten jako by náhle znejistěl a bylo vidět, že se přes alkoholem zamlžený mozek snaží přemýšlet.

„Nevím, jestli je dobré je provokovat,“ řekl pomalu.

„Vždyť už po nás střílejí,“ odsekl jsem.

Shelton měl podobný názor, protože rozkázal bez ohledu na kapitána: „Muži k dělům!“

Dvě dvojice námořníků hned začaly připravovat kanóny ke střelbě. Tu chvíli si Elizabeth z Jessikou vybraly, aby opustily kajutu. Věděl jsem, že francouzští dělostřelci budou mířit na takeláž, protože budou chtít naši loď hlavně zpomalit. Proto paluba nebyla nejbezpečnější místo.

„Vraťte se do kajuty!“ zavolal jsem na ně.

Elizabeth neposlechla a došla ke mně.

„Tady nejsi k ničemu platný, pojď se mnou,“ naléhala.

„Jsem britský důstojník, jak by to vypadalo,“ namítl jsem s úsměvem, potěšený její starostí.

Nicméně se ukázalo, že moje obavy byly oprávněné, i když ne kvůli nám.

Zahřměly další čtyři rány z francouzských děl. Typické hvízdání mi prozradilo, že nepřítel nabil řetězovými střelami. Tři střely Severku minuly a skončily v ledových vlnách Atlantiku. Jenže poslední zasáhla naplno ráhno vratiplachty a asi yard od stěžně ho přerazila. Těžký kus dřeva dopadl pří-

mo na místo, kde stálo kormidelní kolo a u něj Mark Shelton. Ráhno padalo koncem napřed, zasáhlo kormidelníka do prsou a srazilo ho na palubu. Pak se zhouplo a rozdrtilo obě kormidelní kola. Shelton musel být okamžitě mrtev – i přes praskot dřeva se mi zdálo, že slyším, jak se v jeho těle lámou kosti. Loď se začala zprudka točit doleva, jak trosky táhly za lana, která ovládala kormidlo.

Kapitán Kellog na to jen šokovaně zíral.

„Rychle,“ křičel jsem na námořníky, „odklid’te to dřevo.“
Všiml jsem si druhého důstojníka.

„Vy, pane Crosby, běžte dolů ke kormidlu a zkuste srovnat loď.“

Věděl jsem, že kormidlo se dá ovládat i přímo z podpalu-
bí taháním za převodová lana. Stejně tak jsem ale věděl, že
takhle zmrzačená Severka už jen nepatrně pomalejším frega-
tám neunikne. A došlo to i kapitánovi.

„Nezbývá než se vzdát,“ oznámil rezignovaně a zavdal si
z láhve. „Pane Jonnesi, spusťte vlajku! Jestli tedy Vaše lord-
stvo není proti,“ dodal ironicky.

Podíval jsem se na své vojáky a na pár námořníků a pak
na dvě francouzské lodě. Byly to velké fregaty, každá s ales-
poň třiceti děly. V boji jsme opravdu neměli šanci. Zakroutil
jsem tedy hlavou a třetí důstojník už vykonával rozkaz.

Objal jsem svoji ženu kolem ramen a smutně sledoval,
jak britská vlajka pomalu klesá. Kapitán také přikázal skasat
plachty, aby usnadnil manévrování. Fregaty nás sevřely mezi
sebe, jedna z levoboku a druhá z pravoboku.

Netrvalo ani hodinu od prvního výstřelu, když se od fran-
couzské lodě na pravoboku oddělil člun a zamířil k naší lodi.
Za chvíli už skupina francouzských vojáků a námořníků stá-
la na palubě Severky.

Velěl jim vcelku sympatický důstojník tak kolem třiceti
let, v parádní uniformě. Na hladce oholené tváři měl spoko-

jený výraz; aby také ne, když se mu podařilo ukořistit skoro nepoškozenou loď. Moji muži si je nevraživě měřili, ale rozkázal jsem jim složit zbraně.

„Jsem kapitán *chevalier* Jean-Jacques Daucourt z lodi Jeho Veličenstva *Capricieuse*,“ řekl důstojník celkem slušnou angličtinou, „kdo velí tomuto plavidlu?“

Kellog udělal pár vrávoravých kroků. „Jsem kapitán Kellog a toto je má loď.“

„Je mi líto, kapitáne, ale jménem krále Ludvíka XV. zabavuji vaši loď i se vším na palubě.“

Pak jeho pohled utkvěl na mě a hlavně na Elizabeth. „*Madame, monsieur*, s kým mám prosím tu čest?“

„Jsem plukovník hrabě David z Wavesbury, moje paní lady Elizabeth, hraběnka z Wavesbury, a poručík John Ferrel, stejně jako já ze 43. pěšího regimentu,“ představil jsem nás.

Tušil jsem, že si jako většina Francouzů potrpí na tituly, takže jsem si dal záležet, abych ty důležité zmínil. Daucourt se uklonil a následně políbil Elizabeth ruku.

„Mylorde, když mi dáte čestné slovo, že se nepokusíte o útěk, můžete si ponechat meč,“ nabídl mi.

Nevezele jsem se usmál a podal mu jílcem napřed svoji zbraň.

„To vám s čistým svědomím slíbit nemohu, kapitáne.“

„To je mi velmi líto, mylorde,“ odpověděl.

Zatím část francouzských námořních pěšáků odváděla mé červenokabátníky do podpalubí a zbytek se pustil do prohlédávání lodi.

„Mylady, mylorde, prosím, abyste se prozatím odebrali do své kajuty,“ pokračoval kapitán Daucourt, „vy, poručíku, také. Doufám, že přijmete mé pozvání na večeři, kde vám představím i kapitána Gasparda Besconda z fregaty Jeho Veličenstva *Atalante*.“

„Bude nám ctí, kapitáne,“ odpověděl jsem.

Prohlédnout si francouzskou loď nezaškodí.

„Nyní vás poprosím, kapitáne Kellogu, do vaší kajuty,“ pokračoval Daucourt, „rád bych si prohlédl lodní deník a...“

S několika francouzskými vojáky v zádech jsme odcházeli, když se ozval ženský výkřik. Jeden z francouzských námořníků popadl Jessiku kolem pasu a pokusil se ji políbit. Kapitán Daucourt mířil s Kellogem k velitelské kajutě a nevšímal si toho. Proto jsem popošel těch pár kroků, otočil Francouze levičkou k sobě a pravým hákem ho srazil na tvrdé dřevo paluby. V tu chvíli na mě namířilo asi tucet bajonetů.

Daucourt konečně zaregistroval, že se něco děje.

„Doufám, že vaši muži nechají komornou lady Elizabeth na pokoji,“ zavolal jsem na něj.

„Jistě..., ano,“ odpověděl, „ať jde s vámi.“

Pak okřikl své muže a ti nás nechali odejít, jen námořník s rozbitým obličejem si mě nepřátelsky měřil.

Večeře na palubě fregaty *Capricieuse* byla nadmíru chutná, z čehož jsem usoudil, že francouzské lodě nejsou na moři dlouho. Kromě kapitána Daucourta a jeho prvního důstojníka jsem poznal ještě kapitána Besconda z fregaty *Atalante*, který se dostavil také v doprovodu svého prvního důstojníka. Byl o dost starší než Daucourt a uměl jen velmi málo anglicky, takže jsme si jen vyměnili pozdravy, protože jsem zatím nechtěl prozrazovat, že se francouzsky domluvíme a Elizabeth hovoří plynně. Za naši stranu u stolu seděla kromě mne a Elizabeth i Jane, vydávající se za muže, ale ne kapitán Kellog. Zřejmě věčně opilý námořník Daucourta natolik znechutil, že ho nepozval. Za Elizabetinou židlí stála Jessica Harlowová, připravena se postarat o svou paní. Na rozdíl od ní ji nechránil titul a postavení, takže jsme ji nechtěli nechávat samotnou na Severce. Navíc Francouzi nahradili posádku

svou vlastní a britské námořníky rozptýlili na obě fregaty, aby je měli lépe pod kontrolou. Poddůstojníci a mužstvo ze Třiačtyřicátého byli zavřeni v prázdném nákladovém prostoru Severky a dobře stráženi.

Večeře začala přípitkem na zdraví krále, ale následná konverzace poněkud vážla. Bavit jsem se vlastně jen já s Daucourtem.

„Jestli nejsem moc smělý, můžu se zeptat, co s námi zamýšlíte?“ zeptal jsem se u předkrmu.

„Severka popluje do Québeku a vy s ní, mylorde,“ odpověděl Daucourt, „a Capricieuse s Atalante budou pokračovat v lovu. Severka je pěkná loď a v kolonii najde využití. Jen škoda, že jste cestovali s prázdnou.“

Měl jsem v podpatku diamanty v hodnotě zhruba obou fregat a ve dvojitém dně truhly s Elizabetinými šaty byl malý poklad ve zlatě, ale to samozřejmě vědět nemusel.

„Vaše krásná paní se jistě brzy stane hvězdou večírků generálního guvernéra markýze de Vaudreuil a nakonec vás asi vymění.“

Elizabeth mu úklonou hlavy poděkovala za kompliment a ve mně svítila naděje. Samotná Severka, třeba plná Francouzů, skýtala víc možností než s doprovodem dvou fregat.

„Do Québeku bude Severce velet tady poručík Cravier,“ doplnil nakonec.

První důstojník z Capricieuse pokýval na znamení, že o všem ví. Věnoval jsem mu trochu víc pozornosti. Byl tak o deset let starší než jeho velitel a byl oblečený v o třídu levnější uniformě. Červený nos prozrazoval naruživého pijáka, takže jsem doufal, že se rychle seznámí s Kellogovou rádoby tajnou zásobárnou lihovin.

„Jistě vás potěší, mylorde, že vás mohu informovat o chvále, kterou na vás pěla půvabná paní Angelique l'Marc,“ řekl Daucourt, když jsme dojedli hlavní chod. „Chvíli mi trvalo,

než jsem si vás spojil. Mluvila o vás velmi pěkně – což je poměrně překvapivé vzhledem k tomu, že jste ji zmrzačil a zabil jí manžela.“

„Je válka a byla na válečné lodi, ale stejně je mi to líto. Kdy jste ji viděl, smím-li se zeptat?“

Podíval jsem se Daucourtovi do očí. Chtěl jsem vědět, jestli jen konverzujeme o společné známé, nebo byl do celé věci s baronem De Saint-Pierrem zapleten více. Věděl jsem, že Angelique zůstala v Bostonu a mluvilo se o její možné svatbě se synem mého obchodního partnera Olivera Rossela.

„Asi před měsícem jsem se zúčastnil výměny několika zajatců a nabídl jsem mladé paní l' Marc cestu domů do Francie, ale zdálo se, že se jí mezi Angličany líbí. Co, proboha, vůbec dělala na manželově lodi? A co si ten blázen l' Marc vůbec myslel, že zmůže s fregatou proti vašemu trojpalubníku?“

Znovu jsem se pokusil odhadnout, jestli se ptá upřímně, nebo o celé záležitosti ví. Ale nedařilo se mi to, Daucourtova tvář vypadala poctivě.

Zbytek večere již proběhl jen ve znamení lehké konverzace, které se ale více méně zúčastnil jen kapitán Daucourt. Nakonec jsme si ještě jednou připili, znovu na krále Jiřího II. i Ludvíka XV., a poté nás kapitán vyprovodil ke člunu. Poručík Cravier již plul s námi a zůstal na své nové lodi. Když nám přál dobrou noc, všiml jsem si, že rovnou staví k naší kajutě strážě.

Když jsem ráno vyhlédl z okna, byly obě fregaty pryč. Tedy alespoň co jsem mohl soudit, protože začalo drobně sněžit a viditelnost se značně zhoršila. Vstával jsem brzy, protože jsem stejně nemohl spát, jak jsem v duchu přemítal o naší situaci. Tiše, abych nevzbudil Elizabeth, jsem opustil kajutu.

Měli jsme tu nejlepší kajutu na lodi, takže jsme nyní mohli ubytovat Jessiku Harlowovou na lehátku v jakési předsíni. Teď jsem prošel kolem ní, vzal z věšáku zimní plášť a vyšel ven.

Dva mariňáci, kteří hlídali dveře, nic nenamítali, ale v uctivém odstupu se vydali za mnou.

Jak jsem si myslel, obě válečné lodě zmizely a Severka se namáhavě prodírala na sever. Jak příznačné. Museli jsme obeplout Nové Skotsko, ale protože váł severní vítr, loď směřovala nyní více k západu, aby se za pár hodin otočila zase k severovýchodu. Vydal jsem se ke kapitánské kajutě, protože jsem si chtěl promluvit s Kellogem.

Zaklepal jsem na dveře, nejprve tiše, potom hlasitěji. Když se stále nikdo neozýval, nakonec jsem vstoupil. Kapitán Kellog seděl u svého stolu, hlavu na desce a spal jako zabítý. Trochu mě překvapilo, že v podobné pozici jsem našel i poručíka Craviera. Zřejmě spolu našli rychle společnou řeč, která zahrnovala hlavně láhev rumu. Rozhodl jsem se, že je budít nebudu a vydal jsem se opět na palubu. Vánice houstla a venku začínalo být nepříjemně, proto jsem se vrátil do kajuty.

Elizabeth už byla vzhůru, seděla na posteli a česala si vlasy.

Poté, co jsem ji políbil, se mě zeptala: „Byl jsi venku? Je něco nového?“

„Náš doprovod nás opustil,“ oznámil jsem jí, „a ten francouzský poručík je stejný opilec jako náš kapitán. To by pro nás mohlo být dobré. Tedy jestli nebude muset někdy velet.“

Posnídali jsme a den se pomalu vlekl. Počasí se ještě zhoršilo a pro hustý sníh jsme raději zůstávali v kajutě. Kolem poledne nám nový lodní kuchař přinesl oběd a s ním přišel

i zastupující kapitán Cravier. Táhl z něj rum, ale snažil se o rovný krok. Ptal se lámanou angličtinou, jestli nám něco neschází, ale bylo vidět, že je mu to upřímně jedno. Pak nás informoval, že jestli se počasí a vítr nezlepší, cesta do Québecu se o dost protáhne. Poděkoval jsem mu a Francouz odešel. Sledoval jsem ho okénkem ve dveřích. Když vyšel do vánice, ihned vylovil z kabátu placatku a lokl si, zřejmě na zahřátí.

„Když budeme mít štěstí, Cravier spadne ještě před Québecem přes palubu,“ poznamenal jsem, když jsme zasedli k nevábnému jídlu.

„Proti Kellogovi je to pořád abstinent,“ odvětila Elizabeth s úsměvem.

Jessica nám poté uvařila silný čaj, abychom přebili pachů francouzské kuchyně.

Následovaly tři dny vyplněné nudou a přemýšlením nad možným útekem. Počasí se zatím nijak nezlepšilo a stále hustě sněžilo. Severka již minula francouzskou základnu v Louisbourgu a Cravier nechal změnit kurz k severozápadu.

Čtvrtého dne od našeho zajetí po obědě, zrovna jsem nesl k ústům hrnek s čajem, se celá loď otřásla. Náraz nás všechny srazil na podlahu a vedle hlavy se mi roztříštila konvice, našťastí čaj už nebyl vařící.

Pomohl jsem Elizabeth vstát, Jessica se zatím sbírala v rohu kajuty, kam ji náraz odhodil.

„Zůstaňte tady,“ řekl jsem, „půjdu zjistit, co se stalo.“

Než stačila některá z nich něco namítnout, byl jsem na palubě.

Stráže někam zmizely a všude panoval zmatek. I přes sněžení jsem v dáli spatřil šedivou čáru pobřeží. Loď se zřejmě ve špatné viditelnosti příliš přiblížila ke břehu a hlídka kvůli vánici přehlédla mělčinu. A stav velení tomu ještě napomohl.

Slyšel jsem jak Cravier z můstku volá na své muže a snaží se zjistit, co se děje.

„Nabíráme vodu, ty zatracenej žabožroute,“ odpovídal mu vztekle anglicky kapitán Kellog, „jdeme ke dnu.“

V hlase mu zněla čirá hrůza a jeho panika se přenášela jak na přiopilého Craviera, tak i na francouzskou posádku. Někdo z námořníků se zeptal, jestli mají spustit čluny, a za chvíli už se ze všech stran ozývaly výzvy k opuštění lodi.

Zdalo se mi, že se vlastně nikdo nesnaží zjistit, jak vážně poškozená loď je, nikdo ani neobsadil lodní pumpy.

Někdo mě náhle chytil za rameno. Byl to onen námořník, který obtěžoval Jessiku a kterého jsem srazil k zemi. Vybral si okamžik všeobecného chaosu pro svoji pomstu a rozmachoval se na mě tesařskou sekyrou. Naštěstí, než by mi byl rozpoltil lebku, zachytil jsem topor a podařilo se mi ránu odklonit. Námořník, který přišel o moment překvapení, mi nechal sekeru v ruce a utekl. Zasekl jsem ji do zábradlí a vyběhl jsem po schodech na velitelský můstek.

Cravier zrovna něco řval na muže u provizorně opraveného kormidla. Co jsem pochytil, šlo hlavně o nadávky.

„Zatraceně, Craviere, pošlete lidi k pumpám a do podpalubí,“ zakřičel jsem na něj, „loď se dá třeba ještě zachránit.“

Cravier na mě chvíli zíral a pak něco rychle rozkázal vedle stojícímu námořnímu pěšákovi. Voják mě pažbou muškety začal postrkovat pryč z můstku. Cravier na mě ještě něco zakřičel, ale přes vítr jsem neslyšel. Mariňák mi následně mušketou naznačil, abych se vrátil do kajuty. Udělal jsem to a spatřil Elizabeth i Jessiku jak hledí z oken na palubu. Teď se obě obrátily na mne.

„Co se děje? Potápíme se?“ zeptala se Elizabeth vcelku klidně.

„Nevím,“ odpověděl jsem upřímně, „Cravier je neschopný a ani se nesnaží loď zachránit. Kellog tomu moc nepomáhá.“

„Mylorde, mylady, podívejte, chtějí nás tu nechat,“ přerušila mne Jessica, která se nevzdálila od okna.

Opravdu, Francouzi spouštěli oba čluny na moře a někteří v nich už seděli. A kapitán Kellog jako první.

Vyběhl jsem opět ven a obě ženy se mnou.

„Mám v podpalubí lidi,“ křičel jsem na poručíka, „nemůžete nás tady nechat!“

Oba čluny už byly na vodě a námořníci i vojáci do nich rychle skákali. Cravier, když uviděl, že se k nim blížím, vytáhl pistoli a namířil ji na mne.

Zastavil jsem se a zavolal na něj: „Vezměte alespoň ženy, zatraceně!“

Poručík se podíval do plných člunů a zakroutil hlavou. Pak schoval zbraň a skočil přes palubu. Vzápětí námořníci odrazili od boku Severky.

Jessica se rozplakala a Elizabeth ji objala. Zdálo se, že také nemá daleko k panice.

„Aspoň jsme se zbavili těch žabožroutů,“ pokusil jsem se zlehčit situaci, „a ani nevíme, jestli se loď opravdu potápí. Počkejte na palubě, jdu sehnat nějakou posádku.“

Vytrhl jsem sekeru ze zábradlí, seběhl po schodech do podpalubí a vydal se k nákladovému prostoru. Cestou jsem uslyšel bušení do dveří jedné z menších kajut. Matně jsem si pamatoval, že někde tam byla ubytována Jane. Na dveřích visel zámek, tak jsem ho rychle sekerou urazil. Za dveřmi stála Jane v uniformě a připravená vyrazit.

„Co se děje, pane?“

„Francouzi nás opustili a asi nabíráme vodu,“ odpověděl jsem.

„Takže dobré zprávy,“ zazubila se, „a kde jsou naši?“

„Zrovna jdu pro ně,“ ukázal jsem na schody z dělové paluby do druhého podpalubí.

Společně jsme sestoupili dolů. Pokud jsem měl do té chví-

le pochybnosti o reálném ohrožení lodi, tady mě opustily, protože jsem stál do půli lýtek v ledové vodě.

A to pod námi bylo ještě jedno podpalubí.

Rychle jsme procházeli nákladový prostor, když nás zoufalé lomcování navedlo správným směrem. Odemkl jsem sekýrou a uviděl seržanta McAutieho s ostatními vojáky. V jejich vězení už bylo místy vody po kolena.

„Pane! Rád vás vidím, pane,“ zsalutoval.

„Rychle na palubu,“ popoháněl jsem je.

Na horní palubě jsem hned několik vojáků nahnal k pumpám a sám se postavil ke kormidlu.

Nakonec na tom teoreticky nebylo nic složitého.

Francouzi kormidlo opravili, takže teď jsem točil kolem a snažil se nasměrovat příď Severky směrem k pobřeží. Silný severní vítr našťestí teď pracoval v náš prospěch. Na druhou stranu jak loď nabírala rychlost, tím rychleji se plnila vodou, i přes to, že vojáci u pump se snažili, co jim síly stačily. Odhadoval jsem, že ke břehu to může být tak pět mil, to znamenalo, že Severka se musela udržet na hladině tak tři čtvrtě hodiny. Uvědomil jsem si, že Elizabeth stojí vedle mne.

„Beth, prosím, donesla bys mi dalekohled,“ požádal jsem ji.

Místo odpovědi mi ho podala. Opravdu jí to někdy myslelo rychleji než mně. Přiložil jsem čočku k oku a snažil se ve vánici najít nějaké vhodné místo k přistání. Zdálo se mi, že pobřeží celkem pozvolně přechází do moře, ale sníh hodně snižoval viditelnost. Navíc jsme každým okamžikem mohli najet na mělčinu. Za chvíli přišla Jane, kterou jsem poslal prohledat loď.

„Bohužel, všechny mapy si kapitán odvezl,“ oznámila mi, „ale zato vzali jen své zbraně. Ty naše zůstaly ve zbrojnici.“

Podala mi pochvu s mým mečem a mé pistole.

„Nemyslím si, že zbraně jsou náš momentální problém,“ poznamenal jsem, ale s potěšením jsem si meč opět připjal.

„Poručíku, ať muži, kteří nepumpují, shromáždí na palubě vše, co plave,“ řekl jsem jí, „prázdné sudy, dřevo a tak.“

Věděl jsem, že to je zoufalá myšlenka. Byl prosinec a bez člunů jsme v moři neměli moc šanci. Ale chtěl jsem mít nějakou zálohu pro případ, že by Severka k pobřeží nedoplula.

To se naštěstí stále blížilo. Už jsem rozeznával hranici hustého lesa začínajícího hned za kamenitou pláží. Jenže i paluba lodi se rychle přibližovala k mořské hladině.

Zbývalo posledních tři sta yardů, když se Severka znovu otrásla a prudce se zastavila. Hlavní stěžň praskl těsně u paluby a za zvuku tříštícího se dřeva se zřítíl na příď. Cestou vzal i ten přední a čelen. Změť plachtoví, ráhen a provazů smetla vše z příde do moře před loď. Mě samotného náraz vrhl proti kormidelnímu kolu.

Rychle jsem vstal, ale cítil jsem potlučená žebra i krev v ústech z roztrženého rtu. Elizabeth se stačila zachytit zábradlí a nějak se jí podařilo zůstat na nohou. Vojáci se naštěstí vesměs pohybovali ve střední části lodi, kde byly pumpy a kde se snažili sestavit provizorní vor. I tak je náraz rozházel jako hadrové panenky.

Tedy všechny kromě Jane.

V okamžiku nehody zrovna stoupala do schodů na můstek. Energie nárazu ji vrhla vpřed, ale podařilo se jí udělat ve vzduchu přemet a přistát efektně do podřepu. Protože jsem celý akrobatický kousek viděl, musel jsem uznat, že to určitě vypadalo lépe, než když jsem se rozplácl o kormidlo.

Vzápětí se Severka dala opět do pohybu, když ji nějaká větší vlna zvedla z kamenitého lože. Teď již však výrazně pomaleji a stále více se nakláněla na levobok. Zatočil jsem kormidlem, abych opravil kurz, ale kolo se volně protáčelo. Provizorní oprava náraz nevydržela.

Břeh se však stále blížil.

Viděl jsem zasněženou kamenitou pláž bez známek jaké-

koliv civilizace, i když se mi zdálo, že jsem zahlédl mezi stromy nějaký pohyb. Museli jsme být už hodně na sever od britských kolonií, pravděpodobně na území francouzské Akádie. Neměl jsem ale mnoho času věnovat se geografii, protože loď se teď blížila ke břehu bokem a rychle se nakláněla.

„Všichni se něčeho chytěte!“ zakřičel jsem. „Narazíme!“

Chytil jsem jednou rukou zbývající stěžeň a druhou Elizabeth kolem pasu.

Vzápětí se Severka dotkla země. Strašlivě to zapraštělo a mučená loď se naklonila pod ostrým úhlem na levobok. Co nebylo připevněné, šlo přes palubu. Děla a další těžké předměty prorážely bok a dopadaly do čerstvého sněhu pokrývajícího oblázkovou pláž. Zaťal jsem zuby a snažil se ze všech sil, abych nás udržel. Konečně se Severka přestala pohybovat a my byli opět v relativním bezpečí na americké půdě.

